

ACESTA E UN POEM

care vindecă
pestii

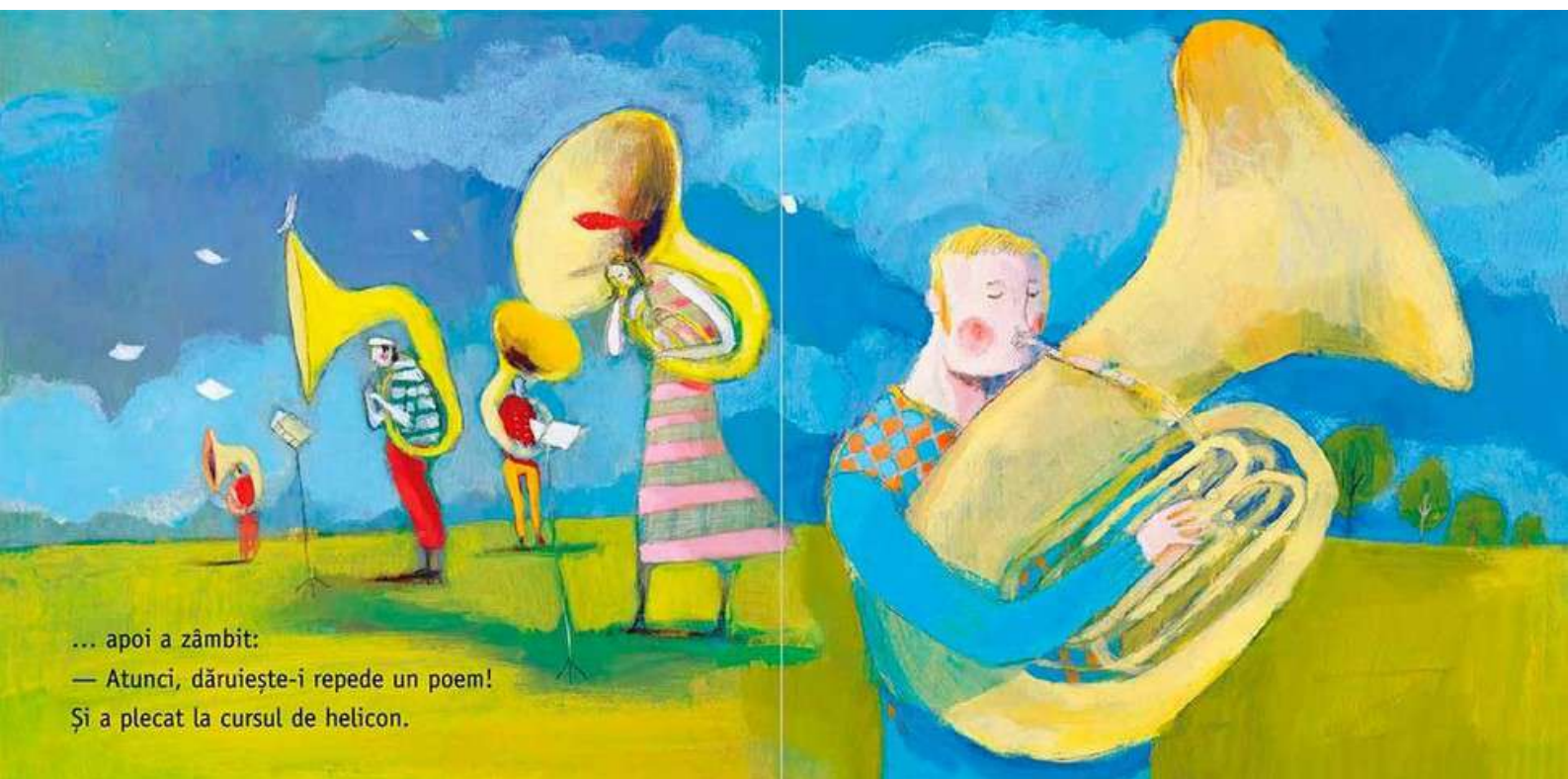
Jean-Pierre Siméon
Olivier Tallec

— Mami, mami, peștișorul meu o să
moară! Vino repede, altfel micul meu
Léon o să moară de plictiseală!

Mama l-a privit pe Arthur,
a închis ochii, i-a deschis...

... apoi a zâmbit:

— Atunci, dăruiește-i repede un poem!

Și a plecat la cursul de helicon.

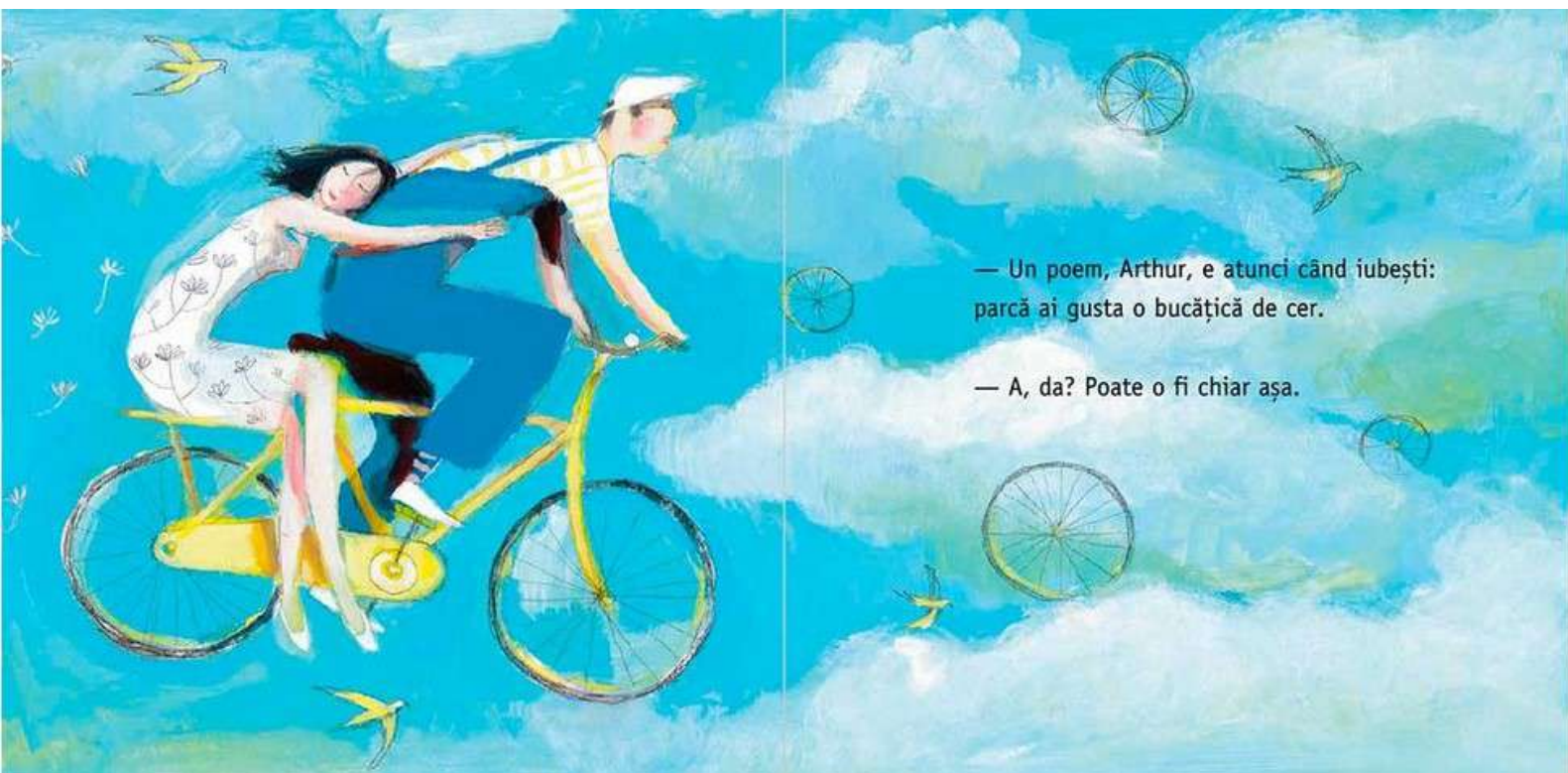
- Un *po-em*? Dar ce-o fi acela un *poem*?
Arthur s-a dus să caute prin bufetul din bucătărie.
— O fi pe-aici vreun poem?
— Nuuuuu, nici urmăăă de poeeeeem pe-aici,
au răspuns molatic pastele.

Dar Arthur nu s-a dat bătut.
A dat fuga la Lolo, vânzătorul de biciclete,
care le știe pe toate și râde mereu
și e tot timpul îndrăgostit.

Lolo repara un cauciuc
și fredona.

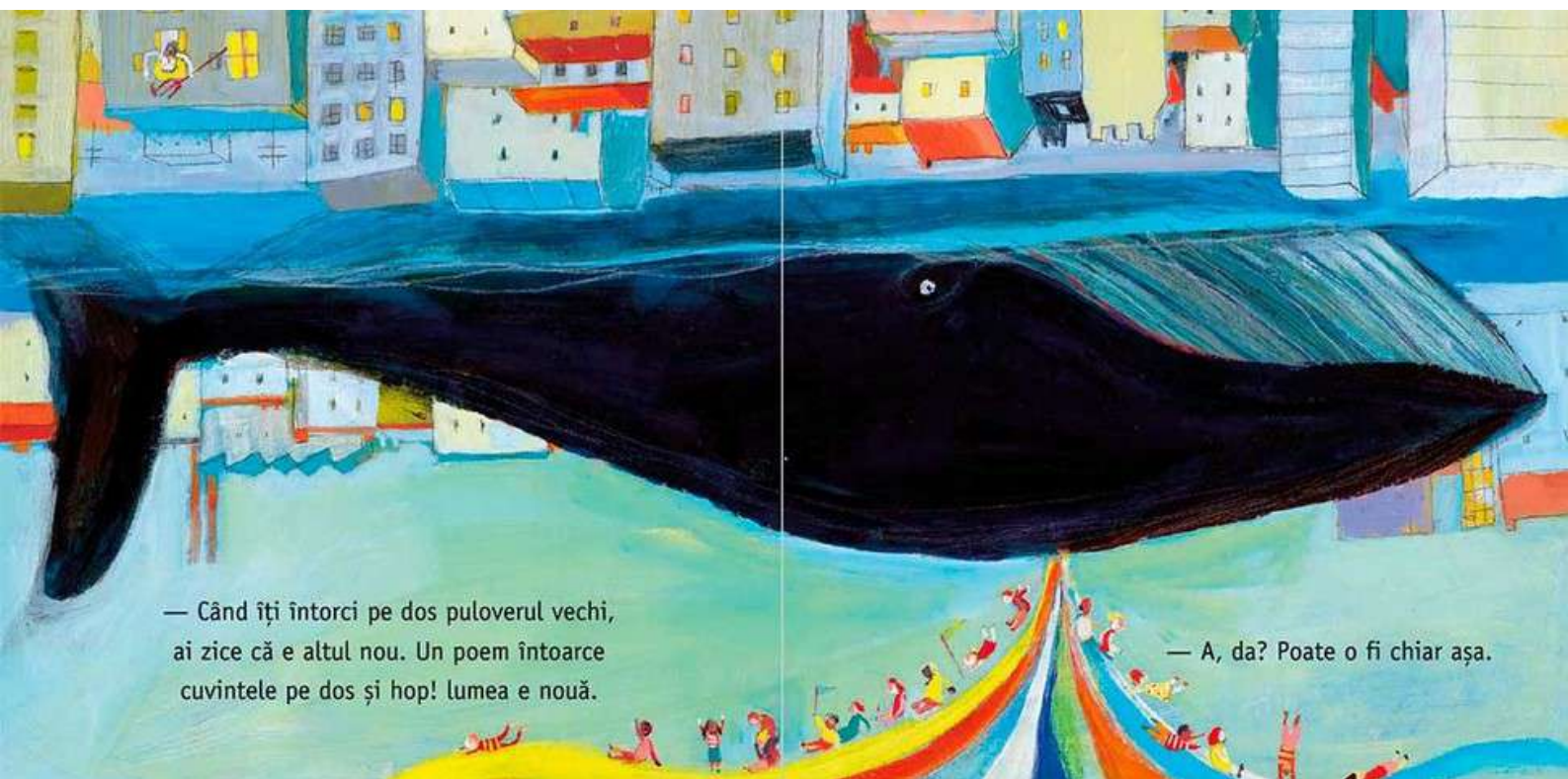

— Un poem, Arthur, e atunci când iubești:
parcă ai gusta o bucățică de cer.

— A, da? Poate o fi chiar așa.

Arthur s-a dus apoi la doamna
Rotunjeanu, brutăreasa. E prietena lui.
Tocmai îi vindea o baghetă și trei
cornuri doamnei Ascuțeanu.

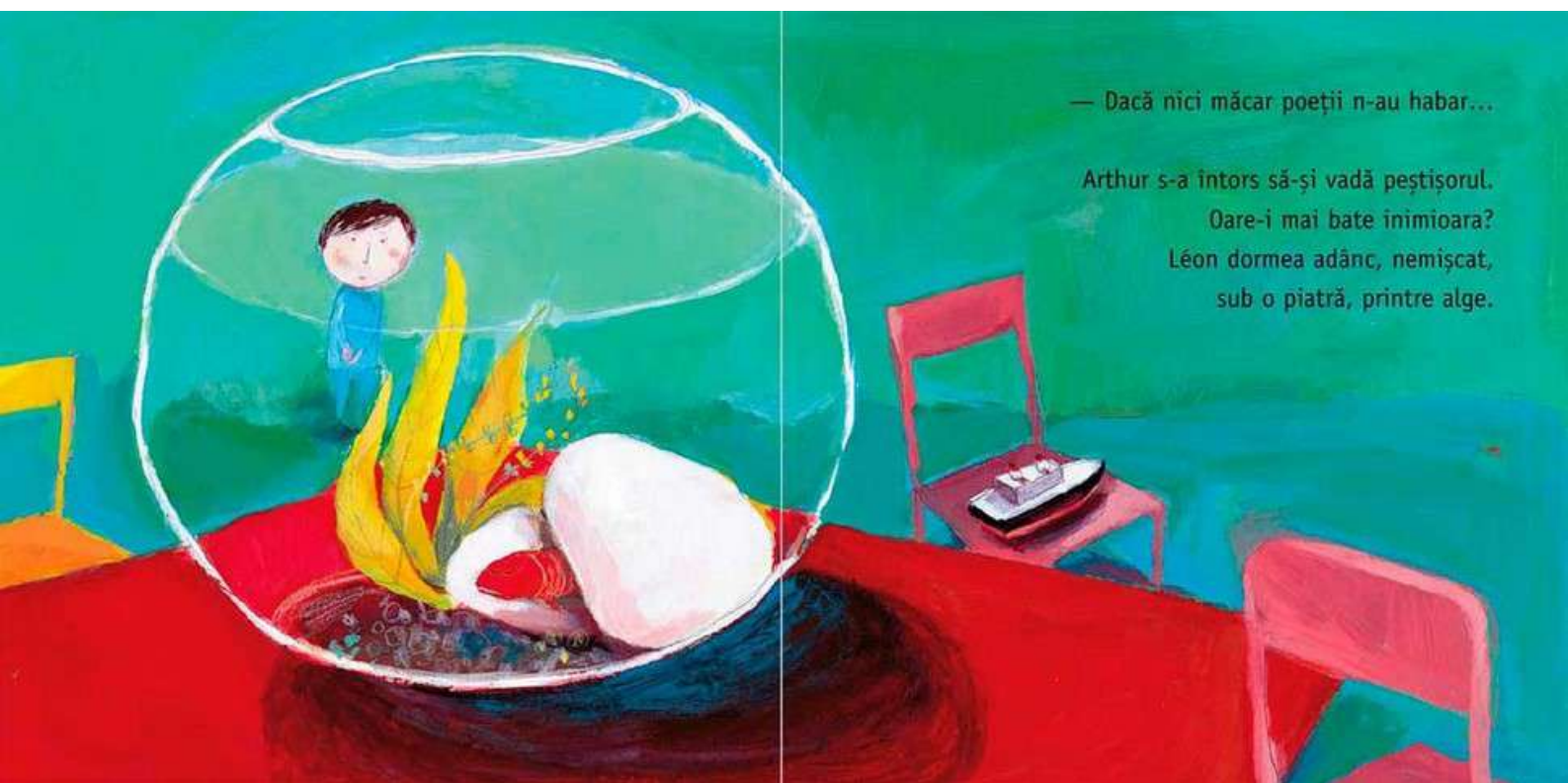

— Când îți întorci pe dos puloverul vechi,
ai zice că e altul nou. Un poem întoarce
cuvintele pe dos și hop! lumea e nouă.

— A, da? Poate o fi chiar așa.

— Dacă nici măcar poeții n-au habar...

Arthur s-a întors să-și vadă peștișorul.

Oare-i mai bate inimioara?

Léon dormea adânc, nemișcat,
sub o piatră, printre alge.